

רע"פ 8054/16 - שלמה חזוט נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8054/16

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: שלמה חזוט

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 28.9.2016 בעפ"ג 25789-01-16 שניתן על ידי כבוד השופטים: י' רז-לוי, י' עדן וג' שלו

בשם המבקש: עו"ד ציון אמיר

בשם המשיבה: עו"ד סיון רוסו

החלטה

עמוד 1

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופטים י' רז-לוי, י' עדן ו ג' שלו) בעפ"ג 25789-01-16 מיום 28.9.2016, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בבאר שבע (השופט י' עטר) בת"פ 17485-08-14 מיום 1.12.2015.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו מספר עבירות של גניבת רכב, לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ועבירה של סיוע לגניבת רכב, לפי סעיף 413ב לחוק העונשין בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בשני אירועים שונים במהלך שנת 2014 הגיע המבקש, ביחד עם אחר, לשתי חברות השכרה שונות בירושלים וביקש לשכור רכב מסוים. באירוע הראשון גנב המבקש את הרכב על ידי העברתו לשטחי הרשות הפלסטינית; ובאירוע השני סייע המבקש לאדם שלישי שזהותו אינה ידועה למשיבה, לגנוב את הרכב על ידי העברתו לשטחי הרשות הפלסטינית. המבקש הורשע בבית משפט השלום בבאר שבע על יסוד הודאתו בכתב האישום המתוקן. בית משפט השלום גזר על המבקש 9 חודשי מאסר בפועל; 9 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג פשע, למשך 3 שנים מיום שחרורו; 5 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור כל עבירת רכוש מסוג עוון, למשך 3 שנים מיום שחרורו; פיצוי בסך 15,000 ש"ח למתלוננים וקנס בסך 5,000 ש"ח.

3. בערעורו בבית המשפט המחוזי ציין בא כוחו של המערער את תפקודו החיובי, את העובדה שהביע חרטה ולקח אחריות על מעשיו וכן כי ניתן ללמוד על השיקום שעבר מהעובדה שלאחר ששהה במעצר במשך חודשיים, הועבר למעצר בית. מנגד, המשיבה טענה כי לא התרחש כל שיקום בעניינו של המבקש, הדגישה את חומרת העבירה, וגרסה כי אין מקום להתערב בהכרעתו של בית משפט השלום. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש. בפסק דינו התייחס בית המשפט המחוזי לטענות המבקש ולתסקיר שירות המבחן העדכני שהוגש לו. בתסקיר שירות המבחן פורט כי המבקש מנהל אורח חיים נורמטיבי, הבין את האלמנטים המכשילים בהתנהגותו, אך עם זאת עדיין קיימות אצלו עמדות מצמצמות ביחס לחומרת עבירותיו. עוד עמד בית המשפט המחוזי על גזר דינו של בית משפט השלום, ציין כי הוא מעוגן ומבוסס, לרבות בעניין מתחמי הענישה והעונש שנקבע. עוד, עמד בית המשפט המחוזי על שיקולי בית משפט השלום לחומרה, ביניהם את היות העבירות שביצע המבקש עבירות מתוכננות, שבצידן רווח כספי קל, את היות עבירות הרכוש מכת מדינה ואת הפגיעה באיכות החיים שעבירות אלה גורמות. בנוסף ציין, כי בית משפט השלום איזן בין נסיבותיו של המבקש לנסיבות של שותפו לעבירה. על יסוד האמור, לא ראה לנכון בית המשפט המחוזי להתערב בפסיקתו של בית משפט השלום. עם זאת, לפניי משורת הדין ולאור תפקודו הנורמטיבי וההליך הטיפולי המסוים שעבר בשירות המבחן, קבע בית המשפט המחוזי כי יש להקל בעונשו של המבקש, וקבע כי רכיב המאסר בפועל יקוצר ל-7 חודשים בלבד.

4. בבקשתו לפניי המבקש גורס כי עניינו מהווה חריג המצדיק מתן רשות ערעור, וזאת מכמה טעמים. ראשית, לשיטתו קיימת סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת; שנית, הוא סבור כי שגה בית המשפט המחוזי בכך שחרג מהמלצות שירות המבחן שלא לשלוח את המבקש לעונש מאסר בפועל, זאת בעיקר נוכח החשש כי עונש זה יביא לרגרסיה ויפגע בשיקומו; שלישית, לדידו של המבקש, היות שהמדינה נתנה הסכמתה להפנות את המבקש לשירות המבחן, היה על בית המשפט לראות בכך נסיבה לקולה בחומרת העונש; רביעית, לעמדת המבקש בית המשפט המחוזי לא נתן דעתו לנסיבות האישיות,

וביניהן היותו גרוש, העובדה שהוא מקיים כיום קשר זוגי, והיות אמו חולה. אשר על כן, לשיטת המבקש, בנסיבותיו ראוי היה לקבוע את מתחם הענישה בין עונש של"ץ לבין 8 חודשי מאסר בפועל.

מנגד טענה המשיבה כי עניינו של המבקש לא מעלה כל סוגייה משפטית עקרונית בעלת חשיבות ציבורית החורגת מעניינו. יתרה מזאת, לגופו של ענין גורסת המשיבה כי העונש שנגזר על המבקש ראוי למעשיו ולנסיבותיו האישיות. לשיטתה, העבירות שביצע המבקש מלמדות על התנהלות עבריינית מובהקת, נעשו באופן שיטתי ומתוככם ותוך שילובם של אחרים. המשיבה מפנה לפסיקה המצביעה, לטעמה, כי העונש הולם את מדיניות הענישה המקובלת, ומדגישה כי בית המשפט המחוזי אף הקל בעונשו. עוד גורסת המשיבה כי בית המשפט המחוזי לא התעלם מהמלצת שירות המבחן אלא בחר שלא לאמצה לאור ההלכה הפסוקה ולאור מכלול השיקולים. לפיכך, מבקשת המשיבה לדחות את הבקשה.

5. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית - משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). בבקשה שלפני לא מצאתי כי עולות שאלות משפטיות עקרוניות בעלות חשיבות כללית כמצוין, או כי קיימים שיקולי צדק חריגים המצדיקים התערבות בית משפט זה. יתרה מזאת, הלכה היא שטענות שעניינן חומרת העונש לא מקימות עילה לדיון בגלגול שלישי, למעט במקרים של חריגה משמעותית ממתחם הענישה (רע"פ 7684/16 ספדי נ' ועדת תכנון ובנייה מעלה חרמון, פסקה 5 (26.10.2016); רע"פ 6901/16 פחחות נצרת בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (27.9.2016); רע"פ 6167/11 ספקיוריטי המוקד המרכזי בע"מ נ' מדינת ישראל (19.2.2012)). לא מצאתי שבמקרה שלפני קיימת חריגה משמעותית ממתחם הענישה (והשוו: רע"פ 9963/16 ליברטי נ' מדינת ישראל (22.12.2016); רע"פ 867/16 אבו מוסא נ' מדינת ישראל (19.9.2016)).

6. אף לגופו של עניין מצאתי כי יש מקום לדחות את הבקשה. ראשית, טענתו של המבקש בעניין תסקיר שירות המבחן - דינה להידחות. הלכה ידועה היא שתסקיר שירות המבחן הוא כלי עזר חשוב, הוא אך מהווה המלצה בלבד אינו מחייב את בית המשפט, אשר בוחן מגוון שיקולים רחב יותר מזה של שירות המבחן (רע"פ 1756/16 ימיני נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (16.3.2016); רע"פ 4144/15 אבואלטיף נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (16.6.2015); רע"פ 2781/15 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (27.4.2015)). בית המשפט המחוזי עמד על מכלול השיקולים שעמדו לפניו, לצד תסקיר שירות המבחן הנוסף שהזמין בעניינו של המבקש - ומצא כי לא נפלה כל שגגה בגזר דינו של בית משפט השלום. לא מצאתי כי יש מקום להתערב בקביעתו זו של בית המשפט המחוזי.

יתרה מזאת, לפני משורת הדין הקל בית המשפט המחוזי בעונשו של המבקש, כך שעונש המאסר בפועל שהוטל עליו נקבע ל-7 חודשים.

7. סוף דבר, הבקשה נדחת. ההחלטה שניתנה ביום 25.10.2016 בדבר עיכוב ביצוע העונש, מבוטלת בזאת. על המבקש להתייצב לתחילת ריצוי עונשו בכלא דקל ביום 30.1.2017 לא יאוחר מהשעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס,

כשרשותו תעודת זהות או דרכון. על המבקש לתאם את הכניסה למאגר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ז בכסלו התשע"ז (27.12.2016).

ש ו פ ט